

הייתי קאפו!

הודאתו המוזעזעת של נאשם בשיחוף פעולה עם הנאצים

אחת עשרה שנה אחר התאבדותו של אדולף היטלר, עדיין מוסיפים להתגלות בהודמנויות שונות משפטי פעולה ועושי דברם של הנאצים. אחד הקאפוס שנתגלו לאחרונה בדרך מקרה, הוא אלתר (אלפרד) פוגל (55), שווהה על ידי תושבי מחנה ריכוז נאצי בגרמניה כאחראי מטעם הגרמנים על אחד הבלוקים במחנה, שהתנהג באכזריות וביצע פשעים כלפי העצורים. פוגל נעצר והועמד לדין באשמות שונות, שלפי אחת מהן צפוי לו עונש מוות. ביטול עונש המוות במדינה אינו חל על סעף זה (שיחוף פעולה ברצח יהודים).

בשנת תשי"ח הועמד פוגל לדין באשמה דומה בפני בית דין צבאי צרפתי, אולם זוכה מחוסר הוכחות.

ספורו זה הוא הודאתו בפני בית משפט ישראלי, שנמסרה על ידו בועקה בלתי פוסקת, מלחה בכיות וצעקות היסטוריות בקהל.

יד מתחת למכש

בעת שפרצה מלחמת העולם השנייה הייתי בצרפת. נולדתי בפולין בעיר לודז' ואני נתין רוסי. גרתי בפאריס. הייתי סוכן מסחרי, נשוי, היו לי שני בנים ושתי בנות. עם פרוץ הקרבות התגייסתי לצבא הצרפתי, אך ביום שביתת הנשק שוחררתי ונעצרתי מיד על ידי הגרמנים.

הם החזיקו אותי בצניוק ושברו לי את כל שיני, כדי שאגלה להם היכן הטמנתי רכוש. לאחר מכן נשלחתי עם יהודים צרפתים אחרים למחנה אושוויץ. במחנה זה נשרפה משפחתי.

מאחר שאני יודע הרבה שפות, השתמשו בי הגרמנים בתור מתרגם לנאומים והרדעות של מפקדי המחנה. ניסיתי לנצל את מעמדי זה כדי לעזור לאחי, אך נתפסתי והייתי מכוח רצח. נשאר לי סימן בסנטרי עד היום. על סמך הלשנה של אחד העצורים הכניסו את ידי מתחת למכש ומשום כך אני עד היום בעל מום בידי השמאלית.

בתור עצור חזיק באושוויץ נשלחתי בשנת 1943 יחד עם עוד כמה יהודים צרפתיים, יוונים וגרמנים לבנות מחנה ריכוז הרט ביבונו שווייץ. נשלחנו לשם לבנות צרי פים, כי המקום היה ריק. השמירה הייתה בידי הגרמנים.

"הייתי נשחך למשרפה..."

כשהצירפים כבר עמדו הגיעה קברי זה שניה של שלוש מאות עצורים, נם הם יהודים מיוון וצרפת. אז התחילו בשביר לנו ימים נוראים. היינו צריכים להקים את הצירפים במהירות, וספגנו מכות רצח מיד אנשי הס. ס. ללא הבדל המכים היו פולנים שנבחרו במיוחד לתפקיד זה.

אחרי שבנינו כבר עשרים וארבעה צירפים, בחרו הגרמנים בינינו מפקחי אולמות (שטר) בנאלטסטטה). אני הייתי האחרון שנבחר לתפקיד זה. לא יכולתי להתנגד, אחרת הייתי נשלח למשרפה.

תפקידי המשגיח היו לנקות את החדרים ולהקפיד על סידור המיטה. מלבד זה הייתי צריך לעבוד כמו האחרים. אני הייתי האהוב ראי על האוכל. הייתי צריך לקחת אותו בש"בילם, לחלק אותו, לרחות את כל הכלים ואחר כך לחזור לעבודתי. המחנה עמד מוכן ובאו טרנספורטים נוספים.

לל בשריה הרוטטים של הלנה. אחרי הליכה מייגע בדרך ההררית, קרסה הלנה תחתיה, אדומה ומתנשפת, ביקשה מנאיף שיביא מעט מים מן הכפר שכבר היה קרוב.

נאיף האביר הסכיב, הציע לה להפקיד בידי את כספה שהסתכם ב-327 ל"י ואת תכשיטיה, כדי שלא ישדרו אותה כהעדרו. לאחר שעשתה זאת פנה בצעדים מאושישם אל הכפר.

משראתה הלנה שהוא בושש לבוא, הגיעה בעצמה, לאחר כמה שעות אל הכפר, ניגשה למוכתר שסיפר לה כי נאיף נראה בדרך לגבול הלבנון.

לא היתה להלנה ברירה, אלא להתלונן בי משטרה על שוד.

כעבור יומיים נתגלתה על גבול הלבנון, גרפתו של נאיף שעלה על מוקש, כשבכיסו כסף פה ותכשיטיה של הלנה.

הס. ס. התעללו בי ללא כל סיבה. אפילו כשהמיטות היו מסודרות הם טענו שהמיטות לא בסדר, אספו את כל הממונים ועשו אתני העמלות עונשין.

פעם נכנס גרמני לבלוק ושאלני אם הוא נקי, אמרתי: כן! הוא ברק מסביב ומצא צואה ליד הצריף והכריח אותי לאכול אוי תה.

הייתי אחראי גם עבור נקיון האנשים, הם היו חוזרים מלכלכים מעבודה במכרות ה

קאפו פוגל (מסתיר את פניו)

כסא לפני כל עץ תלייה

פחם, ועלי היה להשיג שיחצו במים קרים בחוק, כשהשגל יורד עליהם. הגרמנים ערכו בקורת, ואם מצאו משהו מלוכלך, היו מכריזים אתי להכות אותו, ולשפוף את פניו בלבנה. לא עשיתי זאת כשהגרמנים לא היו נוכחים.

בגלל זה שלא הייתי די אכזרי העבירו אותי הגרמנים מבלוק 12 לבלוק 6. אחר כך אמרו לי האנשים שחבל שעובתי אותם, כי היה להם טוב אתי. הממונה החדש על הבלוק היה אגרופן מקצועי.

"יותר מרק יודיד"

אם לפעמים נתתי מכות לאנשים שאי בנוכחות אנשי ס. ס. עשיתי זאת מפני שהיו נוכחים המשגיחים הפולניים, והם צוד

מודיה בגמנסיה תל אביבית ידועה, מבלה את שעות הלימודים בגני העיר.

גם שיחת פנים אל פנים עם הבחור עצמו, ושעוריות רחוב שאקים האב כשהצליח בי יקוביו לתפוס את השניים יחד, לא הועילו ולא אהבת אותו ולא איכפת לי איפה הוא נולד, הכריזה הבת הסוררת.

רק לאחר שנכחתי כי הכוח לא יניס את ה"אהבה מלב בתו, החליט שלמה ויסמן, נמוך ובעל כרס, לנקוט צעדים דיפלומטיים, הזמין לביתו צעירים מחוג מכרוי כדי שישעשעו את בתו. גם בדרך זו נחל כשלון חרוץ. אפילו נסיעה של חודשים לאירופה לא השכיחה מלב רחל את אהובה.

בלית ברירה, נואש האב מהרדיפה, הסתפק בהכאת הבת בכל פעם שהיה תופס בידה מכתב או כאשר היתה מאחרת לחזור בלי לות.

רעיון גאוני. יום אחד צץ בלב האב רע

בשבוע שעבר, כשקיבלה, באמצעות בית המשפט המחוזי בחיפה את רכושה, מחתה הל'נה דמעה מזווית עיניה.

היא אהבה את נאיף.

דרכי חיים

אהבת אב

"אינני מוכן שבתי תתהלך עם ספרדי," צי עק שלמה ויסמן לעבר שכנים שנסו למנוע ממנו להכות את בתו היחידה רחל (16), "ת'הרגו אותי אבל אני לא אתן לה ללכת אתו."

המכות שהוכחה רחל לא היו האמצעי היחיד שנקט בו האב כדי למנוע מבתו להת'חבר עם צעיר שחרחר בוגר ממנה בשנתיים. קודם לכן ניסה לכלוא אותה בערבים בבית עד שהתברר לו כי הפגישות בין הגאהבים נמשכות לאור היום. רחל היתה נעדרת מלך

יותר גרועים מהגרמנים. הס. ס. פקדו להביא את כל החילים לבתי החולים. היה זה תפקידי לשלוח את החולים לבתי החולים. לו הייתי שולח את כל מי שהיה באמת חולה, הייתי צריך לשלוח את חצי המחנה, לא ידעתי ששולחים אותם למש'רפה.

אחרי שברחו הרבה פולנים מהמחנה, דר' שו הגרמנים לכלול את ידי האנשים שהלכו לעבודה בשלשלאות ברול. תחילה כבלתי לא חזק, כך שהיד בפנים יכלה לזוז, אבל אנשי הס. ס. תפסו זאת ועשו אתי תרגילי ספורט כשך יום שלם. ציוו עלי לכווץ יותר חזק, כך שהיד לא תוכל להתנועע. אבל אף פעם לא כבלתי עד זוב דם. זה גם לא נכון שעקרתי שיני זהב, וששברתי אף למישהו. לא הייתי גם הומוסקסואליסט. היה במחנה פולני אחד בשם תיאור. הוא היה הומוסקסואליסט. הוא היה עולה כל ל'י לה למיסתו עם ילד בן עשר, ואמר לי ש'אתן לילד יותר מרק. זה מגעיל אותי. חייתי תמיד רק עם נשים. אני הגנתי על הילד ונתתי לו מנה גדולה.

"בנינו עצי תלייה..."

פעם קבלנו פקודה לבנות עצי תלייה. זה היה כשהאחרים היו בעבודה, חשבנו שזה בשבילנו המשיגים.

כשהעצים היו מוכנים, שלחו אתנו ה'רה למחנה. לפנות ערב, אספו את כל המחנה סביב העצים, אנשי ס. ס. עמדו עם מקלעים על הגנות. הביאו במכונית עשרים ותשעה איש. אני הייתי המתורגמן לדברי מפקד המחנה. הוא אמר שהאנשים האלה ניסו לב'רוח ולכן נדונו למיתה. כל איש שילך בעק'בותיהם ימות גם הוא. עלינו להילחם לנצחון הרייך הגרמני.

העמידו אותי ליד אחד מעצי התלייה. כל משיג עמד ליד עמוד משלו. איש ס. ס. תלה על כל ו' חבל. כל אחד מאתנו צריך היה להצטייד בכסא.

אנשי הס. ס. פקדו להרים את הנידונים על הכסא שעמד לפני כל עץ תלייה. לא יכול'תי להרים את הנידון שעמד לפני בעצמי, כי הוא התנגד. הגרמנים באו ועזרו לי להרימו. אחד מהם שם את הראשים בתוך ה'בל ופקד עלינו לבעוט בכסאות. בין העו'טים רים ותשע היה יודיד נפש שלי. לא יכולתי לטרב למלא את הפקודה אבל קמה איזו מהומה קטנה ובתוך המהומה הצלחתי להת'חמק מלבעוט בכסא. הס. ס. עשו זאת ב' עצמם.

הכסאות נפלו והאנשים ניתלו. הם היו תלויים כך במשך שמונה שעות וכל המחנה עמד והסתכל בהם. אותו יום קיבלו המשגי'חים חים חצי ככר לחם וחתוכת נקניק. לא י'כל'תי לאכול כי הייתי חולה מהמחזה שראיתי, ונתתי את הלחם והנקניק למישהו אחר.

"פניתי למשטרה..."

לתכן והכיתי לפעמים אנשים, אך עשיתי זאת בכדי לשמור על הסדר. לא חר ששוחררתי הלשינו עלי בפני הרוסים, הם שלחו אותי למחנה הסגר למשך שנתיים וחצי. בצרפת שוחררתי לאחר שהרבה אנשים העידו כי הצלתי את חייכם.

באתי ארצה בשנת 1955 ואני עובד בהור'גה. יום אחד פגשתי ברחוב את ישראל גבינאי. היא אמר לי שאני שברתי לו את האף במחנה וביקש כסף. פניתי למשטרה.

יון גאוני. הוא הביא את בתו לבדיקה אצל ידיו, רופא נשים. מסקנות הבדיקה היו שה'בת הפסיקה כבר את שלב ההליכה עם ידידה.

ברור שהאב לא היסס מהר להגיש קובלנה נגד הידיל הצעיר. שהועמד במהרה לדין ב'אשמת בעילת נערה שלא הגיעה לגיל בגרות. לידיו סיפר האב במחנה שמאסר של כמה חודשים ירחיק טוף טוף מבתו את החתן הבלתי רצוי.

שמחתו היתה מוקדמת במקצת. לאחר שה'זוג הכחיש את העובדה שבאו במגע מיני למ'רות עדותו של הרופא הכתובה שחור על גבי ל'בן, נשלחה הבת לבדיקה רפואית וסופת ש'הוכיחה כי הגיעה לא ידעה גבר מעולם.

השבוע התברר כי נכוננו לזוג ארבעה ש'בועות שקטים ללא מורא מאב בעל דעות ק'דומות. שלמה ויסמן נשפט למאסר חודש ב'עון זיוף תעודת הרוסא.